

[Edel Saunte.]

blive vidt forskellig; men når man lægger dem sammen og tager et gennemsnit, får man et middelforsøg ud, som måske kan virke helt urimeligt, både i forhold til blufærdighedskrænkelserne overfor den uskyldige unge mand eller pige og i forhold til blufærdighedskrænkelserne overfor trækkerdrengen. Jeg tror, det ville være gavnligt, om man kunne se nærmere på disse sager og undersøge, hvordan de fordelte sig, at man ikke blot så rent teoretisk på dem. Jeg vil også gerne sige, at det er min opfattelse, at der er intet område, hvor vi trænger mere til prøveløsladelse end på dette område. Det er vitterligt, at prøveløsladelsen er et af de bedste midler, vi har til at undgå, at folk gentager handlingerne. Overgangstiden fra løsladelsen til den fuldstændige frihed anvendes i reglen til en stabilisering, som er meget mere gavnlig, end fortsat fængsling ville være.

I anledning af det ærede medlem hr. Gottschalk-Hansens bemærkninger vil jeg gerne sige, at jeg er klar over, at det ærede medlem er velbevandret i forrige tiders historie og jura. Den har vi jo bedst beskrevet i visse bøger, som det ærede medlem er meget godt kendt med, og vi har i visse afsnit der en retsopfattelse, som nøje svarer til udtrykket: øje for øje og tand for tand. Men selvom man beskæftiger sig med sådanne historiske studier en del af sin tid, er det lidt underligt, at man her i folketinget og i det praktiske, daglige liv kan finde det nødvendigt at anvende den samme, iøvrigt fuldstændig forladte, straffeteori.

Jeg tror personligt, at det er den dårligste teori, man overhovedet kan have. Hvis et samfund virkelig skal beskytte sig imod forbrydelse og skal opnå, at så få af dets borgere som muligt kommer i konflikt med loven, kan man ikke anvende nogen dårligere straffemetode end øje for øje og tand for tand. Det er karakteristisk, at man ved en mildere behandling af førstegangsforbrydere opnår den ringeste recidivitet; det er karakteristisk, at over 62 pct. af de

mennesker, der straffes første gang, aldrig kommer igen, og at denne tendens er stigende. Og jeg er ganske overbevist om, at når vi opnår et bedre resultat i behandlingen af de mennesker, der første gang begår en forbrydelse, er det ikke mindst, fordi vi er i stand til at prøveløslade dem, og ikke mindst, fordi vi er i stand til i særlige tilfælde at benåde dem og derved give dem en lempeligere tilbagevenden til samfundet, end hvis de udstår deres straf til sidste dag.

Jeg ville gerne, om vi i udvalget kan få oplyst fra den højtærede justitsminister, om min opfattelse ikke er rigtig, nemlig den, at strafudmålingen aldeles ikke er mildere nu, end den var for blot 20 år siden. Når jeg tænker tilbage til de første år, hvor jeg var forsvarer, har jeg den absolutte opfattelse, at store straffe var langt mere sjældne, end de er i dag. Det er ikke alene, fordi jeg er blevet ældre og måske får lidt større og alvorligere sager, end jeg fik som ung, for det, jeg ser på, er samme type sager, og det er min opfattelse, at domstolene absolut ikke udmåler lavere straffe nu, end de gjorde for 20 år siden; mit indtryk er som sagt nærmest, at man ikke er bange for virkelig at idømme en alvorlig straf, når man mener, det er nødvendigt overfor det pågældende enkelte individ. Man var oprindelig efter min opfattelse måske for bundet af den almindelige gennemsnitspraksis for behandlingen af en bestemt forbrydelse, medens man i de senere år — og her har måske også krigsårene medvirket til at frigøre domstolene, således at de langt mere individuelt bedømmer den virkning, som straffen må have overfor den enkelte person — absolut ikke viger tilbage for at idømme ganske betydelige straffe, når man mener, at virkningen af en sådan betydelig straf kan få betydning for mandens resocialisering. Det er min opfattelse, at når domstolene er blevet friere på dette område, er det ikke mindst, fordi man gennem benådningsinstitutionen og gennem prøveløsladelsen — efter at have givet manden choket ved at idømme ham en stor straf og derefter